

Buletin Ortodox 39

Misiunea Sfanta Maria si Sfantii Martiri Brancoveni

544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7

website: www.sfmariakitchener.com

facebook: [Sfanta Maria si Sfantii Martiri Brancoveni](https://www.facebook.com/SfantaMariaSiSfantiiMartiriBrancoveni)

Dacă vrei să ai o viață fericită, leag-o de
un scop, nu de oameni sau lucruri.

— Albert Einstein

Pilda semanatorului

„Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și pe când semăna el, una a căzut lângă drum și a fost călcată în picioare și păsările cerului au mâncat-o. Și alta a căzut pe piatră; și dacă a răsărit s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Și alta a căzut în mijlocul spinilor; și spinii, crescând împreună cu ea, au înăbușit-o. Și alta a căzut pe pământul cel bun și a crescut și a făcut rod înșutit“. Pe acestea spunându-le, a strigat: „**Cel ce are urechi de auzit, să audă!**“. Și ucenicii Săi Îl întrebau ce înseamnă această parabolă. Iar El a zis: „**Vouă vă este dat să**

cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu; dar celorlalți, în parabole, ca văzând să nu vadă și auzind să nu înțeleagă. Iar parabola aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască. Iar cea de pe piatră sunt aceia care primesc cu bucurie cuvântul când îl aud, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă. Iar cea căzută între spini sunt cei care aud, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc. Iar cea de pe pământ bun sunt cei care, auzind cuvântul cu inimă curată și bună, îl păstrează și rodesc întru răbdare. (Lc. 8, 5-15)

PARABOLA TIPURILOR DE PAMANT

de Anthony M. Coniaris

Un tânăr era nerăbdător. Dorea să schimbe totul în viață, deodată. Nu putea aștepta. Într-o noapte a avut un vis: se făcea că era într-un magazin, iar în spatele teșghelei era un înger. Nervos, tânărul l-a întrebat ce vinde. "Tot ce îți dorește inima", a spus îngerul. "Dacă așa este, atunci vreau pace pe pământ, să nu mai fie tristețe, foame și boli..." Îngerul îl întrerupe zâmbind: "Stai puțin... Nu cred că m-ai înțeles. Aici nu vindem fructe - doar semințe."

Nu doar stejarii uriași cresc din mici semințe; majoritatea ideilor și gândurilor cresc din semințe care au fost plantate în mințile și inimile noastre. Cât de importante sunt gândurile semănate în minte! O vorbă spune: Seamănă un gând, culege un gest. Seamănă un gest, culege un obicei. Seamănă un obicei, culege un caracter. Seamănă un caracter, culege un destin. În natură, semințele sunt atât de puternice încât pot să împingă și să iasă prin asfalt. Ce să spunem atunci despre semințele de iubire, ură, compasiune, lăcomie, invidie, din inima omului? Să nu ne îndoim niciodată de puterea lor de a ne împinge o anumită parte a existenței. În Evanghelia de astăzi, Iisus compară adevărul, care este în Cuvântul său, cu o sămânță. Sămânța este aruncată peste tot: pe cărări bătute, printre pietre și spini, precum și pe pământ bun. Cade oriunde este posibilitatea și promisiunea unei vieți, care să crească. Fiecare cuvânt din Evanghelia este o sămânță, începutul unui proces nesfârșit de transformare. Unii oameni spun: "Dacă aș putea să îl aud în Persoană pe Dumnezeu vorbindu-mi, mi s-ar înroși picioarele cât de rapid aș fugi să-l întâlnesc." Dar Dumnezeu ne vorbește în Persoană în fiecare duminică, atunci când cuvintele Sale sunt citite în Evanghelia și predicate apoi de preot. Dumnezeu ne-a dat cuvântul său în Biserică și acasă, în Sfânta Scriptură. Acesta este cuvântul lui Dumnezeu, tot atât de real ca și cum Dumnezeu ne-ar fi în față și ne-ar vorbi.

Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța: parabolele sale, vindecările sale, miracolele sale; dar chiar și Cuvântul (Logos) însuși, care a fost aruncat ca o sămânță în pământ și îngropat pentru a se ridica la o viață nouă. Iisus și-a semănat semințele sale, iar la final s-a semănat pe Sine. Până într-acolo a mers iubirea lui Dumnezeu pentru noi.

Pământurile

Accentul în parabolă nu cade pe sămânță sau pe semănător, ci pe pământ, care este la final factorul determinant în ceea ce privește rodnicia sau nu a seminței. Sămânța cade pe patru tipuri de pământ, spune Iisus. Trei din patru o resping. Presupun că aceasta înseamnă că există patru tipuri de oameni care merg la biserică. Trei din patru nu rămân cu nimic din acest mers la biserică. Trei din patru nu vor înțelege ce vreau să spun prin această predică, sau vor fi ofențați de ea, sau poate nici nu o vor auzi deoarece mintea lor este în altă parte, sau poate pentru că vor dormi ori visa cu ochii deschiși. Dacă creștinismul a avut probleme la secerarea recoltelor de-a lungul secolelor este pentru că adevărul lui Dumnezeu a fost predicat, dar nu a fost acceptat. Vina nu stă în adevăr, în sămânță, ci în sol, în inimile ascultătorilor, unde adevărului nu i se permite să prindă rădăcini.

Să trecem pe scurt în revistă cele patru tipuri de pământ, după cum le-a descris Iisus.

Una a căzut lângă drum

Sămânța "de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască". Am auzit despre blocajele arteriale, dar mai mortale sunt blocajele inimii către Dumnezeu. Primele opresc sângele să curgă, și provoacă moartea fizică; celălalt blocaj ne împiedică să primim Pâinea vieții, provocând moartea sufletului. Nimic nu poate opri cuvântul lui Dumnezeu, doar o inimă închisă: atunci ea se oprește de tot; nimic nu mai intră în ea. Nu există nici o deschidere în sol, să primească sămânța dătătoare de viață, doar pământ tare. Despre aceste inimi Iisus spunea: "nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți".

"Dar", vor obiecta unii, "acesta este un caz extrem. Cu siguranță nu este cazul meu. În nici un caz inima mea nu este sol tare." Mai gândiți-vă odată! De câte ori ați auzit o predică și nu v-ați dat seama că era pentru dvs? Vă gândeați la păcatele altora, sperând că predicatorul va fi auzit de aceia. Dacă credeți că păcătoșii cu inima tare sunt răi, atunci să știți că "sfînții" cu inima tare sunt și mai și.

Cum se întăresc inimile

Cum se fac inimile impenetrabile la cuvântul lui Dumnezeu? În cazul unora, din mândrie. Cred că au răspuns la toate întrebările. Nu vor să fie deranjați de idei noi sau de o creștere nouă. Ei se cred maturi și înțelepți. Poate de aceea Iisus ne-a îndemnat să fim asemenea copiilor, care sunt mereu deschiși la idei noi. Ca pământul bătătorit de mulți pași, unele inimi sunt autostrăzi - beton și iarăși beton. Atât de multe trec peste ele, un trafic uriaș, o greutate constantă, ce îi dă mici șanse cuvântului lui Dumnezeu să răzbată. Și familiaritatea întărește inima. Auzind unele adevăruri ale credinței creștine de mici, am ajuns să le luăm de-a gata: acum nu ne mai impresionează deloc. În fine, o inimă poate să devină pământ solid atunci când lipsește cultivarea. Așa cum pământul fără apă devine tare, la fel și sufletul fără rugăciune, fără biserică, fără sfinte taine, se întărește. Își pierde capacitatea de a răspunde lui Dumnezeu; devine impenetrabil. Cuvântul lui Dumnezeu nu poate trece prin el.

Dacă o dată - măcar o dată - ar putea să răzbată solul tare, ce transformare s-ar întâmpla! Dacă am lăsa măcar odată deșertul din noi să primească sămânța dătătoare de viață, ce credință ar produce... ce iubire... ce speranță... ce pace... ce putere! Dar rămânem tari. Ca păsările care plonjează din înălțimi și fură semințele, așa și forțele demonice vin și iau de la noi cuvântul lui Dumnezeu, ca nu cumva să credem și să fim mântuiți. Așa după cum diavolul vine la noi când ne rugăm să ne fure rugăciunile, distrăgându-ne atenția cu alte gânduri, tot așa el ne fură cuvântul lui Dumnezeu din inimi întărind suprafața inimii pentru a o face impenetrabilă.

Alta a căzut pe piatră

"Și alta a căzut pe piatră, și, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală." Explicând aceasta, Iisus spune: "Iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă." Aceștia sunt oamenii care admiră cuvântul lui Dumnezeu. "Ce predică superbă!" și cu asta gata. Au primit-o "cu bucurie", dar nimic mai mult. "Aceștia nu au rădăcină." Există multe moduri subtile de a respinge cuvântul lui Dumnezeu. Oricât de ciudat ar părea, unul din moduri este admirarea cuvântului! Să mă explic. Teologul danez Kierkegaard spunea odată o parabolă despre un cârd de găște, ce trăiau într-o curte înconjurată de mare gard de lemn. Într-o zi, o gânsac predicator a aterizat în curtea cu pricina. El s-a urcat pe o ladă și a început să predice. Le-a certat pe găște pentru că erau mulțumite cu viața în limitele curții, când Dumnezeu le-a dat aripi ca să zboare pe cerul infinit. Le-a vorbit despre bunătatea lui Dumnezeu, dovedită de aripile pe care le-a dat găștelor. Le-a îndemnat să își folosească aceste aripi pentru a zbura. Și găștelor le-a plăcut. Dădeau din cap în semn de aprobare și vorbeau între ele despre ce mare predicator au în față. Erau uimite de ce spunea gâscanul și îl aplaudau îndelung. Toate acestea le-au făcut. Dar un lucru nu l-au făcut niciodată:

nu și-au folosit aripile pentru a părăsi curtea. S-au întors la obiceiul lor de a umbla de colo până colo între gardurile de lemn. Aplicați aceasta la noi și vedeți cât adevăr conține! Când auzim o predică bună ne grăbim să o laudăm. Când citim câte un verset frumos din Biblie ne declarăm impresionați până la lacrimi. Dar apoi? Majoritatea dintre noi revenim la vechile metehne. Auzim adevărul - ba chiar îl și admirăm - dar nu îl acceptăm. Continuăm astfel să trăim în aceleași sentimente de ură, cu aceleași prejudecăți, tot cu mândria, invidia și războaiele noastre personale.

Alta a căzut între spini

"Alta a căzut între spini și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o." Iisus explică: "Cea căzută între spini sunt cei ce aud cuvântul, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc." Aceasta este probabil cea mai tristă parte din parabolă. Pământul care ar putea produce ceva mareț, dă o junglă. Un sol care produce buruieni trebuie să fie un sol bun: altcumva nu ar crește ceva pe el. Dar, spune Iisus, spinii cresc repede, și înăbușesc în curând sămânța bună. Mulți oameni se pot recunoaște aici. Au primit cuvântul lui Dumnezeu și vor cu adevărat să îi slujească lui Dumnezeu. Dar devin implicați în atâtea lucruri, încât Dumnezeu este încetul cu încetul înăbușit. Nu este vorba că lucrurile pe care le fac ar fi rele; dimpotrivă, pot să fie lucruri bune, dar care ne secătuiesc energiile și ne abat inimile de la Hristos. Cineva spunea pe bună dreptate: "Mulți oameni pun pe primul loc lucruri secundare." Un om de afaceri îmi spunea odată: "Rugăciunile mele nici nu ajung la tavan, că mintea îmi și este invadată de presiunea afacerilor pe care le am." Într-o zi o biserică a anunțat primirea de noi membri într-o anume duminică. Unul a sunat de la birou și a spus că ziua cu pricina nu îi convine căci are de lucru. Un altul l-a căutat și i-a spus: "În acea duminică echipa mea favorită de fotbal joacă în deplasare. Trebuie să merg să îi văd." Concluzia? "Și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o." Atâtea activități care sunt bune ajung să ne răvășească zilele, încât devin inamicii păcii noastre. Iisus pune o întrebare fiecăruia dintre noi: la ce spini le permitem noi să ne crească în viață, spini care apoi înăbușe loialitatea pe care i-o datorăm lui Dumnezeu?

Alta a căzut în pământ bun

"Alta a căzut pe pământul cel bun și, crescând, a făcut rod însutit." Iar Iisus explică: "Cea de pe pământ bun sunt cei ce, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc într-o răbdare." Pământul bun îi reprezintă pe cei care au primit cuvântul lui Dumnezeu, făcându-l parte din ei. Îl păstrează în inimă și aduc roade cu răbdare. Semințele cresc încet, dar sfârșesc prin a controla dorințele noastre, emoțiile noastre, gândurile noastre, acțiunile noastre. Puțin câte puțin, viețile noastre devin rodnice și asemenea lui Dumnezeu.

Trebuie să recunoaștem că există perioade când suntem unul dintre cele trei tipuri de pământ, sau o stranie combinație între ele. Există în noi câte un drum bătătorit, câte un sol pietros, câte o parcelă cu spini. Dar Iisus ne spune că pământul poate fi îmbunătățit. Pământul tare poate fi arat; pietrele și spinii pot fi aruncați. Prin grijă și cultivare, inimile noastre pot să devină fertile, ca "pământul cel bun" care dă rod însutit.

Cine are urechi de auzit să audă

Una din căile de a ne îmbunătăți pământul sărac al inimilor noastre, spune Iisus, este ascultarea cu atenție. "Cine are urechi de auzit să audă." "Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu." Cum am putea să cunoaștem fără să ascultăm? O persoană se întorcea într-o duminică de la o Liturghie unde ascultase cuvintele unui mare și faimos predicator. Întâlnindu-se cu un prieten i-a spus încântat despre ce auzise, când a primit o replică neașteptată: "Ce teribilă responsabilitate!" Era adevărat! Oricine ascultă cuvântul lui Dumnezeu predicat își asumă automat marea obligație nu de a comenta sau critica ce a auzit, ci de a pune în practică cuvântul. Trebuie să devenim sensibili la vocea lui Dumnezeu, la fel ca mama ce doarme dar tresaltă imediat ce copilul ei plânge; atât de sensibili ca un mare iubitor de muzică ce, într-o mare de instrumente diferite, poate să recunoască o singură notă greșită scoasă de o violină; cu auzul la fel de sensibil ca al unui țăran care, venit la oraș, este în stare să audă lăcusta în zgomotul mașinilor de pe stradă; cu urechile ciulite ca ale unor rude ce stau în biroul avocatului, ascultând lectura testamentului în care speră să fie amintiți. Este o lege a vieții faptul că auzim ceea ce ne-am antrenat să auzim. Zi de zi putem asculta vocea lui Dumnezeu, care devine nu mai slabă, ci mai puternică, cu fiecare an ce trece, apropiindu-ne de întâlnirea cu El.

O veche legendă japoneză povestește despre un pios călugăr budist care a murit și a mers în ceruri. Acolo a ajuns într-un loc unde erau multe rafturi cu niște lucruri pe ele, etichetate. Apropiindu-se, a văzut că erau urechi umane, iar pe etichete erau numele celor ce le-au avut. Călugărul a aflat că acestea erau urechile celor care pe pământ frecventau templul, ascultau cu plăcere învățăturile despre zei, dar nu puneau în practică nimic din ce auzeau. Și astfel, după moarte, ei au mers într-un alt loc, în timp ce urechile lor au ajuns în ceruri - doar ele au fost salvate.

Cât de des am auzit reproșul acesta că noi, cei care mergem la biserică, suntem doar urechi, care mergem, auzim, dar nu facem nimic; că am înlocuit acțiunea cu ascultarea, la care ne și limităm. Este o acuză deosebit de dureroasă și adevărată. Este cauza marilor eșecuri ale creștinismului de-a lungul veacurilor. "Cine are urechi de auzit să audă." Să ne suflecăm mânele, să luăm săpăliga, să arăm pământul, să ridicăm pietrele și buruienile, și să ne pregătim să aducem roade în Hristos!

(SURSA: www.profamilia.ro)

Sfanta Cuvioasa Paraschiva

este sarbatorita pe 14 octombrie. S-a nascut la inceputul secolului al XI-lea, in satul Epivat, nu departe de Constantinopol, din parinti bogati si binecredinciosi. La varsta de zece ani, auzind in biserica cuvintele: "Oricine vointe sa vina dupa Mine, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea sa si sa-Mi urmeze Mie" (Marcu VIII,34), raspunde imediat strigatului dumnezeiesc: isi schimba

hainele cu îmbracamintea unui cersetor. Decide sa-si paraseasca parintii pentru Hristos, inainte de a implini douazeci de ani. Ajunge la Constantinopol, unde se bucura de invatatura unor calugari cu viata duhovniceasca placuta Domnului. La sfatul acestora, merge la manastirea Maicii Domnului din Heracleea, unde se va nevoi cinci ani. De aici a plecat spre Tara Sfanta, in dorinta de a-si petrece restul vietii in locurile sfinte. Dupa ce a vazut Ierusalimul, s-a asezat intr-o manastire de calugarite in pustiu la Iordan. Intr-o noapte, la varsta de douazeci si cinci de ani, un inger ii descopera in vis ca trebuie sa se reintoarca in locurile parintesti. Sfantul Varlaam descrie aceasta minune in Cazania sa, astfel: "Sa lasi pustia si la mosia ta sa te intorci, ca acolo ti se cade sa lasi trupul pamantului si sa treci din aceasta lume catre Dumnezeu, pe Care L-ai iubit". Potrivit traditiei, revine in Epivat fara sa spuna cuiva cine este si de unde vine. Dupa alti doi ani de nevointa, la varsta de douazeci si sapte de ani, trece la cele vesnice. A fost ingropata ca o straina, aproape de mare. Dupa cativa ani, valurile au adus la tarm, trupul neinsufletit al unui marinar. Un sihastru care vietuia in acele locuri, i-a rugat pe cativa crestini sa-l ingroape. Acestia, in timp ce sapau, au descoperit un trup neputrezit. Nu au dat importanta acestui lucru si au pus alaturi de el si trupul marinarului. Dar in noaptea urmatoare, unuia din crestinii care sapasera groapa, cu numele Gheorghe, i s-a aratat in vis Cuvioasa Parascheva si i-a poruncit sa ia trupul ei si sa-l aseze la loc de cinste. Astfel, trupul Sfintei Parascheva a fost dus in biserica "Sfintilor Apostoli" din Kallicrateia. Moastele Sfintei Parascheva au ajuns in tara noastra in anul 1641, dupa ce au fost prezente in mai multe locuri. Au fost asezate pe 13 iunie 1641, in biserica "Sfintii Trei Ierarhi" din Iasi. In anul 1884, cand biserica manastirii intra intr-un proces de consolidare, sfintele moaste ajung in paraclisul manastirii, iar peste cativa ani in Catedrala mitropolitana din Iasi. Moastele Cuvioasei Parascheva au ajuns in martie 1944 la Manastirea Ciorogarla de langa Bucuresti, din cauza ofensivei sovietice in Moldova. Pe 27 octombrie 1944, moastele sale au fost asezate langa cele ale Sfantului Dimitrie Basarabov in catedrala din Bucuresti si readuse in Catedrala mitropolitana din Iasi pe 26 noiembrie 1944.

(Sursa: www.Crestinismortodox.ro)

REFERENDUMUL IN CHEIA POVESTII “CAPRA CU TREI IEZI”

Cu ceva ani in urma spuneam credinciosilor in biserica povestea... “Capra cu trei iezi”, si le-am transmis, mai in gluma mai in serios, ca mi-au trebuit 40 ani ca sa inteleg aceasta poveste in cheia explicatiei de mai jos. Si imi trece prin gand faptul ca Ion Creanga a avut in minte poate tocmai aceasta explicatie, data fiind formatia lui de teolog. Stim din poveste cum capra, inainte de a pleca dupa hrana, lasa iezielor ei acest mesaj: “Trei iezi cucuieti,/ Usa mamei descuieti!...”, atragandu-le atentia sa nu deschida usa decat atunci cand vor auzi aceste cuvinte. Numai ca lupul ascuns, dupa ce aude mesajul mamei, il preia si se foloseste de el pentru a-i pacali pe iezi. Ce s-a intamplat in poveste? Cunoastem cu totii tragedia! Dupa ce lupul

si-a “ascutit” vocea in asa fel incat sa fie identic cu glasul caprei, doi dintre iezi au fost pacaliti si i-au deschis lupului usa. Urmarea? Doua victime din trei, ca in finalul povestii, lupul sa aibe parte, ca in eshatonul biblic, de gheena focului. Plecand de la aceasta poveste incerc o explicatie personala a realitatii zilelor dedicate votului esuat din 6-7 octombrie 2018 in cheia basmului amintit. Mesajul ce s-ar fi dorit a fi constitutionalizat - adica casatoria = un barbat + o femeie - este unul absolut legitim si preventiv in fata “pestei” sexomarxiste ce ameninta o societate romaneasca si asa bolnava, in deriva si secatuata de bunuri si de valori. Numai ca vocile care au transmis acest mesaj au fost atat de amestecate, si-au fost atat de multe de voci ale “lupilor” incat VOCEA MAMEI NU A MAI FOST RECUNOSCUTA SI NICI NU S-A AUZIT. Ori “BISERICA E(...) MAICA SPIRITUALA A NEAMULUI ROMANESC!” (Mihai Eminescu) Lucrul acesta trebuie sa-l inteleaga cat mai repede reprezentantii Ortodoxiei romanesti. Ca MAMA a neamului romanesc trebuie sa eviti orice apropiere de oricare “lup”, chiar daca “lupul” uneori vorbeste pe acelasi ton, aceeasi limba cu tine si transmite acelasi mesaj. Ce e grav, e faptul ca sunt prea multi “lupi” chiar si intre pastori! Parintele patriarh Daniel a spus recent: “Deși referendumul recent nu a fost validat, totuși acesta ne-a oferit posibilitatea de a cunoaște gradul de secularizare al societății românești de astăzi...” Ori parintele patriarh ar trebui sa pomeneasca si sa vorbeasca deopotriiva si despre gradul de secularizare din interiorul institutiilor bisericești. Scopul MAMEI e sa-si iubeasca fiii si sa-i fereasca de “lupi”. E timpul ca reprezentantii Bisericii Mame sa-si marcheze teritoriul, sa se delimiteze de toti “lupii” acestui veac si sa glasuiasca DISTINCT, CLAR si CURAJOS catre fiii ei cuvintele Mantuitorului si-ale Bisericii: *Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Dupa roadele lor ii veti cunoaste.* (Matei VII, 15) Asadar, e important nu numai CONTINUTUL unui mesaj, ci deopotriiva SURSA lui precum si TRANSMITATORUL. p. didel

PROGRAM

- DUMINICA, 14 OCTOMBRIE 2018, ORA 11:00 A.M. - *Sfanta Liturhie (Pilda semanatorului, +Sfanta Cuvioasa Paraschiva); ORA 1:00 P.M. – AGAPA FRATEASCA*
- DUMINICA, 21 OCTOMBRIE 2018, ORA 11:00 A.M. – *Sfanta Liturhie (Vindecarea demonizatorilor din tinutul Gherghesenilor)*
- DUMINICA, 28 OCTOMBRIE 2018, ORA 11:00 A.M. – *Sfanta Liturhie (Invierea fiicei lui Iair)*

